అన్నపూర్ణమ్మ అనుభవం

"ఆన్ట్ సీరియస్ స్టార్ట్ ఇమీడియట్లీ" అని టెలిగ్రాం అందగానే, సంసార సమేతంగా, రెక్కలు గట్టుకుని వాలాడు, కృష్ణుడు.

"అన్నయ్యా, వొదినా వొచ్చేరే?" అన్నాడు రాముడు. సీత లేచి, వాళ్ళకు కాళ్ళు కడుక్కుందుకు నీళ్లందించింది. ఆగంతుకులంతా లోపల ప్రవేశించారు.

"ఏం అక్కా? ఎలా వుంది?" అన్నాడు కృష్ణుడు.

అరవై ఏళ్ళు పైబడ్డ అన్నపూర్ణమ్మగారు గదిలో ఓమూలగా మంచంమీద పడుక్కునివుంది. ఆఖరి సందర్శనంకోసం అక్కడ చేరిన భాస్కరం, వాడి భార్యా; సూరమ్మా, ఆవిడ పిల్లలూ, అంతా తలోమూలా కూచున్నారు. ఆవిడ సోదరులు కూడా త్వరలోనే వొస్తారని భావించబడింది.

అందులో కొందరికి దొడ్డమ్మా, పెద్దత్తగారూ, చెల్లెలూ ఈవిధంగా ఆవిడతో తలో వరుసావున్నా, అందరూ ఆవిడ్ని అక్కా అనే పిలుస్తారు. దానిక్కారణం ఆవిడ తండ్రి రెండు పెళ్లిళ్ల బాపతూ పదిమంది చెల్లెళ్ళూ, పదిమంది తమ్ములూ వుండడమే. వాళ్ళు 'అక్కా' అని పిలుస్తుంటే అందరికీ అదే వరుసైంది.

"ఇప్పటికి చావకుండా ఇలా వున్నాను" అంది ఆవిడ మూలుగుతో.

కృష్ణుడు మంచంపై కూచున్నాడు. అతని భార్య రుక్మిణి "టెలిగ్రాం చూసి హడలెత్తి పోయాం; మిమ్మల్ని చూడగలుగుతా మనుకోలేదు" అంది.

"వీడికోసమే అన్నట్టు ప్రాణాలు నిలిచివున్నాయి. వాడి గొంతు వినపడింది. ఇంక నాకు నిశ్చింతే. కావాల్సిందేమీ లేదు" అంది అన్నపూర్ణమ్మగారు.

కృష్ణుడు అందుకుని, అదేమిటే అక్కా అలాఅంటావ్. నువ్వింకో పదేళ్ళైనా బతుకుతేనేగా మా పిల్లల బాగోగులు చూడగలిగేది. అప్పుడేగా నీ కానందం కలిగేది" అన్నాడు.

"ఆనందం" అని బాధగా నవ్వింది అక్క. అందరి గుండెలూ ఝల్లుమన్నాయ్.

"అదేమిటండీ అత్తగారూ? మీ ఆసరా చూసుకునేగా మేమంతా కాలాన్ని గడుపుతుంటా" అంది సీత.

భాస్కరం "అవునే, అక్కా వొదిన చెప్పింది నిజమే. మమ్మల్నందర్నీ పెంచి పెద్దచేశావు, నువ్వే మా ఆరాధ్య దైవం" అన్నాడు.

"బాగా చెప్పారు" అంది భాస్కరం భార్య భానుమతి.

"ఏరిరా? నీ పిల్లలేరీ? ఇలా తీసుకురా" అంది అన్నపూర్ణమ్మగారు.

కృష్ణుడు వాళ్ళను దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళాడు. చేతుల్తో తడుముతో ఇలా సణిగింది: "ఏం పిల్లలో? ఏం పెంపకాలో? అంతా చిక్కిపోయారు. పట్నవాసాల్లో మీ విలాసాల్లో పడి పిల్లలపోషణ గురించి జాగర్తపడడమే లేదన్నమాట."

అందరూ మౌనం వహించారు. గోడమీది గడియారం మూడుకొట్టింది. రాముడు కనుసైగ గ్రహించిన సీత వంటింట్లోకి వెళ్లింది. మరో పదినిమిషాల్లో అందరూ కాఫీలు తాగసాగారు.

ఆ చుట్టుపక్క లెవ్వరూ అన్నపూర్ణమ్మగార్ని ఎరగనివాళ్ళు వుండేవుండరు. అందరూ "ఆవిడ మహా ఉత్తమురాలు; నిస్వార్థురాలు; ఇతరుల సేవలో కండల్ని కరిగించుకున్న ధీరురాలు" అంటారు.

జైలుకు వెళ్లలేదు; లాఠీదెబ్బలు తినలేదు; ఎమ్.ఎల్.ఎ. కాలేదు. ఐతే ఏమిటి ఆవిడ గొప్పతనం అనిపించవచ్చు మీకు. ఎవళ్ల కుటుంబసేవ వాళ్ళు చేసుకోవడమూ ఘనకార్యమేనా అని ప్రశ్నిస్తే నేను జవాబు చెప్పలేను. ఏమైనా నా దృష్టిలో స్వార్థత్యాగం ఎప్పటికీ గొప్పదనే!

భారత స్త్రీల స్వార్థరహిత సేవాభిలాషలోని గొప్పతనం మామూలు కొలతలకి అందని విలువగలది.

భాస్కరం వెళ్లి మందులు అందించసాగాడు. భాస్కరం భార్య భానుమతి అల్లరి చేస్తున్న పిల్లలకి ఆటవస్తువు లందించి బయటకు పంపేసింది.

"చూడరా కృష్ణుడూ, నా కెందుకు ఈ మందులూ, మాకులూ, డబ్బు వృథా"

"అదికాదే! నీకంటె డబ్బెవరికి ముఖ్యం?"

అంతలోకి ఊరి పెద్ద శ్రీ శంకరశాస్త్రిగారొచ్చారు. అందరూ లేచి నిలబడ్డారు. ఆయనదీ అన్నపూర్ణమ్మగారి వూరే. చాలా దూరపు చుట్టరికం. అయినా ఎంతో ఆత్మీయత వున్నట్టుగా వుంటాడు. ఆయన్నసలు 'గ్రామబంధు' అనవచ్చు. ఆ వూళ్లో ప్రజలకు కలిగే కష్టనష్టాలలో ఆయన భాగస్వామి కాకుండా వున్న కేసులు తక్కువ.

"ఏమే పూర్ణా! చాలా జబ్బుపడ్డావుట. ఎలావుందో చూద్దామని వచ్చాను" అన్నారు.

అన్నపూర్ణమ్మ "నిమిషాలు లెక్కిస్తున్నా" నంది.

"ధన్యురాలివి. తల్లీ తండ్రీ లేని పిల్లల్ని ఆదుకుని పెంచి పెద్దవాళ్ళను చేశావు వాళ్ళ చేతుల్లోనే సుఖంగా నీ ఆఖరిక్షణాలు గడుపుతున్నావు. అంతకంటె కావాల్సిందేముంది?"

అన్నపూర్ణమ్మగారు ఏమనలేదు– "నేను ఏ ముంది – భగవంతుడిదయ" అందంతే!

"వస్తానర్రా" అని ఆయన లేచి, తక్కినవాళ్ళతో "అవసరమైతే మళ్ళీ కబురుచెయ్యండి" అని "పూర్ణా! మందులు తప్పక తీసుకో. వాళ్లకు నీకన్నా పెద్ద దిక్కెవ్వరు? నువ్వెంత ఎక్కువ కాలం బతికితే అంత నయం వాళ్లకు" అని పూర్ణమ్మను హెచ్చరించి, వెళ్ళిపోయారు.

కాసేపు నిశ్శబ్దం-అన్నపూర్ణమ్మ వొగుర్పుతప్ప కొద్దిసేపట్లో అదీ క్షీణించింది. అందరి మొహాలు దిగాలుపడి వున్నాయి-యుగాంతాన్ని ఎదురు చూస్తున్న ప్రజల మొహాల్లా.

ఉండుండి అన్నపూర్ణమ్మగారు "ధన్యురాల్నిట!" అని ఫక్కున నవ్వింది. మృత్యుగహ్వరంలో నుండి వినవస్తున్న నవ్వు- 'యముని కారెనుబోతు మెడలోని ఇనుపగంటలు మోగి'నట్టున్న నవ్వు.

అందరూ ఉలిక్కిపడ్డారు.

"డెలీరియం కాదుకదా!" భాస్కరం అనుమానించసాగాడు.

"చూద్దాం ఉండు" అని రాముడు పరిశీలనలో పడ్డాడు.

"అదేమిటే ఆ నవ్వు" అన్నాడు కృష్ణుడు.

"అత్తగారూ అలా నవ్వకండి, ఆయాసం ఎక్కువవుతుం"దని హెచ్చరించింది సీత.

రుక్మిణి ఆవిడ్ని పడుక్కోపెట్టింది.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నారు? అదృష్టవంతులు గాక మీకేం లోటు?" అంది భాస్కరం భార్య భానుమతి.

అన్నపూర్ణమ్మగారు నవ్వు ఆపింది. అందరూ వింతగా చూడసాగారు.

కొంతసేపున్నాక "ఇలా అంతా మంచంచుట్టూ కూచోండర్రా" అంది ఆవిడ. అందరూ మంత్రముగ్ధుల్లా ఆసీనులయ్యారు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు ఆగి ఆగి, లేని ఓపిక తెచ్చిపెట్టుకుంటో చెప్పసాగింది.

"అవును. మీ అందరికీ అలాగే అనిపిస్తుంది-నేను ధన్యురాల్ననీ, అదృష్టవంతురాల్ననీ, అందులో అబద్ధం ఏమీలేదు. నా ఆఖరిరోజులీవిధంగా వెడతాయని ఎవరూ అనుకోలేదు. అందుకే నేనూ సంతోషిస్తున్నా.

"కాని.. నా జీవితం మీకు పూర్తిగా తెలీదు-ఏదో అక్కడక్కడా ఏవో కొన్ని సంఘటనలు కొందరికి మాత్రమే తెల్సు.

"ఈ తుదిఘడియలో మీకు నా హృదయంలో దాగిన ఆరాటాన్ని, మీకు తెలీని విషయాల్ని, చరిత్రకందని అంశాల్ని చెప్పి నా మనోభారం తగ్గించుకుందామని వుంది."

ఆగి వూపిరి తీసుకుంది. సీత గ్లూకోజ్ నీళ్లు అందించింది అందరి ఆసక్తీ అధికమై కళ్లూ, చెవులూ పెద్దవిచేసుకుని ఏకాగ్రతతో ఆలకిస్తున్నారు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు మళ్లా అందుకుంది: "మాది చాలా గొప్ప కుటుంబం. చాలా ఆస్తిపరులు కూడా! మా వంశం పేరు దేశ దేశాల్లో మారుమ్రోగింది. మా యింట్లో రెండు

ఆవులూ, మూడు గేదెలూ వుండేవి. నాకు జ్ఞాపకం వున్నంతవరకూ ఎప్పుడూ రెండు గాదెలకు తక్కువకాకుండా ధాన్యం వుండేది. వచ్చిన నలుగురూ 'లేదు' అనేమాట వినకుండా భోజనంచేసి వెళ్ళేవారు.

"నాకు పదేళ్ళు వచ్చేవరకూ మా స్థితి అంత మహోన్నతంగా వుండేది.

"తర్వాత పరిస్థితి దిగజారింది. నాన్న ఏదో బెల్లపు వర్తక మారంభించి పెద్ద దెబ్బ తిన్నాడు. అదీగాక కొంతమంది ఆయన్ని పేకాటలోకి దింపారు. దాంతో ఆయన పాండిత్యమంతా గంగలో కల్సింది. మైసూరు మొదలైన సంస్థానాలు దర్శించి పొందిన 'భారతీయ తీర్థోపాధ్యాయ' మున్నగు బిరుదులు నిష్ప్రయోజనాలయ్యాయి. త్వరలోనే ఆస్తి కరిగిపోయింది. ఉన్న ముప్పై ఎకరాలు ఎవరికో అమ్మి ఇల్లుమాత్రం దక్కించుకున్నాడు.

"ఆ దుర్భరపరిస్థితుల్లోనే నాకు పెళ్ళి చెయ్యమని తగులుకున్నది మా మేనత్త. మా నాన్నకి వెతికే శ్రద్ధా, తగిన డబ్బూలేక, ఏమీ సంబంధాలు తేలేకపోయాడు. చివరికి నన్ను మాబావకే ఇద్దామనుకున్నారు అదే మా మేనత్తవేసిన ఎత్తుకూడా.

"మా బావ అమాయకుడు; అర్భకుడు; అనారోగ్యంతో ఎప్పుడూ బాధపడుతూ ఉండేవాడు. ఆయన్ని మా నాన్నే చదివించాడు. నాకు పెళ్ళి చెయ్యాలనే భారాన్ని నాన్నపైనించి తొలగించి, ఆయనకు కృతజ్ఞత చూపాలనే వుద్దేశంతో, బావ మా వివాహానికి అంగీకరించాడు. మా పెళ్ళి వైభవంగా జరిగింది.

"రెండేళ్లు గడిచాయో లేదో, ఆయనకు జబ్బుగా వుందనే సాకుమీద నాన్న నన్ను వాళ్ళవూరు తీసుకువెళ్లాడు. ఆయన మరణశయ్యపై పరుండే చిరునవ్వుతో నన్ను ఆహ్వానించారు. నాకు దగ్గరకు వెళ్లి సేవచెయ్యాలనిపించేది. కాని అత్త ఆజ్ఞలేదు. పైగా సిగ్గు.

"కొద్దిరోజుల తర్వాత ఆయన నా జీవితంలో నిప్పులుపోసి అంతర్ధానమయ్యారు. నాకు పిచ్చెత్తినట్లయి విలపించాను. అంతే! అదే నాజీవితపు పునాదుల్ని కూల్చిన సంఘటన. నా కాళ్ళు నరికివేయబడ్డట్టయింది. నాన్న ఎంతో దు:ఖించాడు - నా గొంతు కోసేనని. ఇంక నా అవస్థ దురవస్థే! పన్నెండేళ్ళకే వైధవ్యం సంప్రాప్తం కావడం కన్నా ఏ స్త్రీకిగాని జరగాల్సిన ఘోరం ఇంకేముంది!"

అన్నపూర్ణమ్మ గారి చెంపలపై నీటిముత్యాలు దొర్లసాగాయి. కాసేపు ఆగి ఓపిక తెచ్చుకోసాగింది. మిగతావాళ్ళు ఆలోచనలు కట్టివేయబడినట్టు తెల్లబోయి చూస్తున్నారు.

"నేను మళ్ళీ అత్తారిగుమ్మం తొక్కలేదు. నాన్నదగ్గిరే వుండిపోయాను. నా భర్త పోవడం అమ్మకి భోగంపట్టినట్టయింది నాలుగు నెల్లు తిరగడంతోనే అంతపని నాకు అప్పగించి తను రాచిప్పలా కూచునేది. అది చూసిన నాకు తల్లిమీదే హేయభావం కలగసాగింది.

"కాలక్రమంగా మా నాన్న నా తరవాత మరో నలుగురికి పెళ్ళిళ్ళు చేశాడు. మీమామయ్యలు కూడా చదువులు పూర్తైయి వుద్యోగాల్లో చేరారు. అంత బీదతనంలో వుండీ అందరికి మొత్తంమీద గొప్ప సంబంధాలే తెచ్చాడు-అంటే పెద్ద వుద్యోగస్తుల సంబంధాలు! ఆ పెళ్లిళ్లల్లో ఎక్కడా నా మొహం ఎవరికీ కనపడనివ్వడానికి వీల్లేకపోయే 'శుభమల్లే పెళ్ళివారొస్తుంటే నువ్వెందుకే ఎదురు?' అనేవారు. అంతవరకూ చాకిరీ చేసినా, గత్యంతరం లేక ఓ మూల కూచొని బాధపడాల్సివచ్చేది.

"అకస్మాత్తుగా మా అమ్మ పాముకరచి చావడం జరిగింది. నాన్న దుఃఖసాగరంలో మునిగాడు. అది నామీదమరో పిడుగుపాటు.

"అప్పటికి నాకు పాతికేళ్ళు దాటాయి. తన తమ్ముడు అచారానికి పనికిరాదని నా జుట్టు తీయించాలని కూచుంది మా అత్త! నేను ప్రతిఘటించాను. కాని వాళ్లు పంతం మానలే. నానా మాటలూ అన్నారు. చివరికి లోబడక తప్పలేదు.

"ఆవేళ ఎవరూ చూడకుండా అద్దంలో మొహం చూసుకున్నా-మళ్ళీ పదమూడేళ్ళ తర్వాత. తల తీసినట్టయింది. 'ఛీ, వెధవ ఆచారాలు!' అనిపించి, కొత్తగా భర్త పోయినట్టుగా విలపించాను. 'రాత్రి కలలో ఆయన కనపడ్డారు: 'ఇంకా బతికున్నా వెందుకు?' అని ప్రశ్నిస్తూ, ఆత్మహత్య చేసుకుందామనుకున్నా. కాని నాన్న? నాన్నకు దిక్కెవరు??

"ఏడాది తిరిగి వచ్చిందో లేదో, ఏభై ఏళ్ళు నిండిన నాన్న, ఇంటిమీద వెయ్యి రూపాయలు తెచ్చి, మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకువచ్చాడు. ఇంట్లో పాతికేళ్ల కూతురి వైధవ్యం తనకు పట్టనేలేదు - తన సుఖం గురించి ఆలోచించుకున్నాడంతే!

"ఆ దుర్గమ్మగారు వచ్చి నా చేతి పెత్తనమంతా లాక్కుంది. ఇక్కట్లు బాపడానికి వచ్చిన ఇల్లాలుగా, ఏం చెయ్యను? అంతా హస్తగతం చేశాను. నాన్నని పూర్తిగా లోబర్చుకుంది. అందరి రాకపోకలు, తిండి తిప్పలు ఆవిడ దయాధర్మ బిక్షాలమీద ఆధారపడేవి. ఆవిడకి పిల్లలు పుట్టడం ఆరంభమవడంతో మా నాన్న మాకు ఇంకా దూరమయ్యాడు. మా పిన్నమ్మ అక్క పేరు జగ్గమ్మ. ఆవిడా విధవావిడే! చెల్లెలు సహాయానికి వొచ్చింది - లేనిపోని దుర్బుద్దులు కొన్ని నేర్పి పెట్టడానికి. "ఈదుర్బుద్ధులతోబాటు నాన్న దారిద్ర్యంకూడా అధికమవసాగింది.

"ఈ మధ్యలో పురుళ్లకనీ, పుణ్యకార్యాలకనీ ఆడ సహాయం కావల్సినవాళ్లకల్లా నేను తేరగా కనపడేదాన్ని.

"మీ అమ్మకు జబ్బుగావుంటే వచ్చాను. మళ్లీ మీ ఇల్లు విడవడం పడనేలేదు. మీ అమ్మ హాస్పిటల్లో పోయింది- మిమ్మల్ని నా చేతుల్లో వొదిలి.

"మరో మూడేళ్లలో మీ నాన్న హృద్రోగంతో మరణించాడు. వెంట వెంటనే భాస్కరం తల్లి, నా ఆఖరి చెల్లెలు రోగగ్రస్తులై మరణించారు.

"అప్పటికి మీతో మా నాన్న వూరు చేరాను. ఆయనకు ఎంతో కన్నుకుట్టింది. మీ ఆదరణభారం తలపై వేసుకుని మీ ఆస్తి కాజెయ్యాలనుకున్నాడు. భాస్కరం తండ్రి మళ్లీ పెళ్లాడాడు.

"వరుసగా ఇన్ని కష్టాలు ఎవరికీ సంప్రాప్తించ వనుకుంటాను. భర్తా, తల్లీ, ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు. ఇంతమంది పోవడం. ఒక్కొక్కళ్ల మరణం నామీద ఓ పిడుగులా పడేది. దిక్కులేని మీకోసం అహోరాత్రాలు విలపించేదాన్ని. దానితో కళ్ళకు పోట్లారంభమైనాయి. నాన్నని అడిగితే ఏదో కాటుక ఇప్పించాడు. నెలలో మసక చూపే మిగిలింది.

"విశాఖపట్నంలో ఒక్క కన్ను బాగుచేస్తామన్నారు. ఏవో జలగలూ అవీ పట్టించారు. ఆఖరికి వున్న చూపు పోగొట్టుకుని ఇంటి ముఖం పట్టాను. తర్వాత తొట్టి వైద్యాలు అవీ. కళ్లు రాలేదు; ఖర్చు అయిందంతే!

"అలాగే అంధురాల్నై ఈ ఇరవైఏళ్ళు మిమ్మల్ని పెంచి పెద్దవాళ్ళను చేశాను. మీరంతా ఇప్పుడు వుద్యోగాల్లో వున్నారు. పెళ్లిళ్ళై పిల్లలతండ్రులయ్యారు. నా శరీరంలోని ధారుఢ్యమంతా మీకే వినియోగించాను. అందులో అబద్ధంలేదు. అందుకే నన్ను అన్నివిధాలా అందరూ ప్రస్తుతించేది. మీకోసం మా నాన్నని కూడా ధిక్కరించాను."

అన్నపూర్ణమ్మగారు మళ్ళీ కాసేపు విశ్రాంతికని ఆగింది. అందరూ నిట్టూర్చి మళ్ళీ పాత గాథల్ని వినడానికి సిద్ధమవసాగారు. భాస్కరం మరో డోసు మందు అందించాడు.

"కాసేపు విశ్రమించు. ఆనక చెప్పవచ్చులే" అన్నాడు రాముడు.

కాని అన్నపూర్ణమ్మగారు వెంటనే ఆరంభించింది: "ఇంక చెప్పాల్సిందేమీ లేదు. అంతా ఐపోయింది. ఈవేళ ఈ మృత్యుశయ్యమీద ఉన్న నన్ను 'నువ్వు సాధించిందేమిటి ?' 'ఏమిటీ నీ ఘనత?' అంటే ఏమీ లేదనే అనాలి. నేను చేసిందంతా నా 'విధి'గానే కన్పడుతుంది.

"నిజం చెప్పాలంటే నా బాల్యంలో ఆ పదేళ్ళూ ఏం సుఖపడ్డానో అంతే! మళ్ళీ సుఖమనేదే ఎరగను. ఏ స్త్రీ జీవితంగాని ఇంత కష్టభూయిష్టమై, ఇన్ని సమస్యలతో నిండివుంటుందనుకోను. జీవితంలో స్వంత సుఖమనేది ఎరగను. భర్తను ఎరగను. భర్తతోటి జీవితాన్ని ఎరగను. బిడ్డల్ని కనడం, సాకడం అసలే ఎరగను.

"అంతే కాదు. నా జీవితంలో అన్నిటికంటె ఆశ్చర్యకరమైన విషయం నా కన్యత్వం చెడకపోవడమే. ఆడది జీవితమంతా కన్యగా జీవించడం ఎంత కష్టసాధ్యమైన విషయమో మీ ఊహల కతీతమైంది! అదే నా జీవితంలో దారుణం! ఆపనిలో అతివలెవరూ అనుభవింపరాని అఘాయిత్యం ఇది!

"మొగాళ్లు చెడ్డవాళ్లయితే ఆడవాళ్లు బాధపడ్డం ఉంటుంది. అకాల మరణం పొందుతారు; తల్లి తండ్రుల, అన్నల అనాదరణకి పాత్రులవుతారు; ఆస్తిలేక మలమల మాడిచస్తారు; అత్తల అధికార మధాంధతకి, ఆడబడుచుల పోరుకీ బలిఅవుతారు; ముష్టి ఎత్తుకు

బతుకుతారు; డబ్బుకోసం వ్యభిచరించి కని కష్టపుబతుకు బతుకుతారు. కాని ఇటువంటి అఘాయిత్యం ఏ స్త్రీ జీవితంలోను ప్రాప్తించివుండదు.

"ఈ జీవితంలో భర్తా, భర్తతోటి సంసారిక జీవితం చవిచూడకుండా నిష్కళంకంగా కన్యగా నా జీవితం ముగించాలని నన్ను సృష్టించడంలో భగవంతుడి ధ్యేయమై వుంటుంది."

అన్నపూర్ణమ్మగారు చెప్పడం ఆపింది. అంతసేపూ ఆవిడ కళ్లవెంబడి కన్నీటి ధారలు కారుతోనే వున్నాయి.

తక్కినవాళ్లంతా అశ్రుజలపూరిత నయనాల్తో, నోట మాటరాక కొయ్యబొమ్మలైయ్యారు.

అదీ కథ! తర్వాత కథతో మనకి ప్రసక్తిలేదు – ఆవిడ అనతి కాలంలోనే శాశ్వత నిద్ర చెందిందనీ, తక్కినవాళ్లు దు:ఖితులయ్యారనేది మనకి ఊహాతీతమైన విషయం కాదు!

ఆనాటినుండి ఈ కథ విన్నవాళ్లు 'పాపం!' అని కన్నీటి ముత్యాలు రాల్చనివాళ్ళు లేరు.

02. 03. 1955–ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక